

[Asger Jensen.]

en sådan regel. Derfor synes jeg, at diskussionen ikke burde stå om gennemførelse af slagordet „fuldt stop“, men om, hvorledes vi kan gennemføre en ordning, som er rimelig, og som vi kan forvente vil blive overholdt.

Tillige bør man lægge ansvaret på den enkelte fører, som man gør det ved forslaget om hastighedsbegrænsning, således at man ikke fastsætter en bestemt hastighed i kilometer i timen, men i hver enkelt situation lægger ansvaret over på føreren. Sådan bør det også være ved indkørsel på hovedvej. Hovedansvaret bør være hos den, der kører ind, men det kan ikke være eneansvaret; den, der kører på hovedvejen, må i alle tilfælde også have et vist ansvar. Jeg kan derfor hverken anbefale at stemme for ændringsforslaget om fuldt stop eller om begrænset hastighed.

Rager: Da færdselsloven var til behandling i dette høje ting i samlingen 1931—32, var jeg medlem af det da nedsatte udvalg og interesserede mig dengang stærkt for at få den fri hastighed indført, den fri hastighed under ansvar. Det lykkedes desværre ikke dengang, men nu, efter at der er gået 22 år, synes man at have besindet sig og indtager et efter min mening fornuftigt standpunkt på det område.

Beklageligvis har udvalget ikke beskæftiget sig med et andet problem, jeg også dengang interesserede mig for og interesserede mig så meget for, at jeg bragte forslag frem, et mindretalsforslag, der naturligvis blev nedstemt med aplomb i dette høje ting. Det var et forslag om at bringe forkørselsretten i orden — vigepligten hedder det nu, det kom det til at hedde dengang. Vi har højrekørsel her i landet, og man havde højre forkørselsret, altså venstre vigepligt, og det bliver man ved med. Jeg foreslog, at man i stedet for skulle have venstre forkørselsret, altså højre vigepligt, idet man derved på ganske anden måde har oversigt over de vogne, man skal holde tilbage for, og det ville sikkerhedsmæssigt efter mit skøn betyde overordentlig meget. Fra bureaukratisk side har man hævdet, at det ville betyde en omlægning, som ville være vanskelig. Ja, hvis man endelig ville have gjort det, kunne man have indført det dengang, vi havde fået afskaffet bilerne, inden vi fik bilerne igen, men man har fra visse sider

ikke ønsket at gå ind i en fornuftig ordning af dette spørgsmål. Jeg har nu undladt at stille ændringsforslag udenfor betænkningen, men jeg har ikke villet undlade at sørge for, at sagen alligevel blev bemærket ved denne lejlighed, og jeg har derfor taget ordet for at gøre opmærksom derpå.

Der er en ting af mere lokal art, jeg dernæst vil berøre. Jeg hilser med glæde den fri hastighed under ansvar. Den bundne hastighed, naturligvis også under ansvar, hvorunder man altid kan dække sig ved, at man ikke var oppe på det tilladte, er efter min mening farlig. Der er et sted, jeg særlig vil pege på. En af de hovedveje, der går længst ind i København, er Lyngbyvej, som først ophører at være hovedvej, hvor S-banen skærer Lyngbyvejen, og der har man passeret et meget ømtåligt sted, nemlig det sted, hvor Emdrupvej munder ud i Lyngbyvej. Det er en ikke lille befolkning, der efterhånden bor derude, og da der også er en del børn, der skal sendes til skole, og som skal passere hovedvejen, er man meget ængstelig for, hvad der kan ske. Jeg tror ikke, det vil vare længe, før der til regeringen vil komme en henvendelse fra borgerrepræsentationen i denne sag. Man har ønsket at få hovedvejen standset før Emdrupvej. Såvidt jeg har forstået, har man arbejdet med dette spørgsmål i magistratens 4. afdeling fra før 1946 og har gjort, hvad man kunne for at få det ordnet, men det skal være stødt på fortsat modstand alene i justitsministeriet. Det ville glæde mig, om min fremhæven af sagen i dag kunne medføre, at de, der nu engang beskæftiger sig med at modsætte sig ønsket, vil indtage en noget anden stilling. Ja, det er måske naivt, men nu stiller jeg store forventninger også på dette område til den højtærede justitsminister.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke udvalget for den grundige behandling af dette lovforslag og udvalgets flertal for dets velvillige indstilling.

Som det fremgår af betænkningen, har jeg efter samråd med udvalget stillet forslag om ændret affattelse af to af lovforslagets bestemmelser, nemlig om ændret affattelse af hovedvejsbestemmelsen og om forenkling af de hastighedsgrænser, som bibeholdes. Medens jeg straks fuldt og helt kunne tilslutte mig tanken om forenkling af hastighedsgrænsen, hvilket jeg iøvrigt også